

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sdo/17/2014
Identifikačné číslo spisu:	9014899089
Dátum vydania rozhodnutia:	24.09.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9014899089.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky: A., nar. XX. júna XXXX, bytom B., proti odporkyni: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta 8, Bratislava, o výšku starobného dôchodku, o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. februára 2011 č. k. 7So/138/2010 a o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. apríla 2014, č. k. 9So/6/2013, jednohlasne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky konania o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. februára 2011 č. k. 7So/138/2010 a proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. apríla 2014, č. k. 9So/6/2013 spája na spoločné konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. februára 2011 č. k. 7So/138/2010 o d m i e t a.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. apríla 2014, č. k. 9So/6/2013 z a s t a v u j e.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania .

Odôvodnenie

Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 16.5.2014 bolo doručené písomné podanie navrhovateľky adresované k rukám predsedu súdu, ktoré navrhovateľka označila ako žalobu na nesprávne právne konanie 7. senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v prípade prepočtu jej starobného dôchodku od 1. júla 2009 podľa Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Ukrajinou o sociálnom zabezpečení v znení Dohody medzi Slovenskou republikou a Ukrajinou. Podanie bolo zapísané v SPR 568/2014. V uvedenom podaní navrhovateľka žiadala, aby súd prehodnotil svoj rozsudok č. k. 7So/138/2010 zo dňa 24. februára 2011 podľa kritérií daných Zmluvou v znení Dohody, listom verejnej ochrankyne práv zo dňa 23.10.2012, rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. 4So/70/2013 zo dňa 17. septembra 2013 a vydal nový rozsudok, ktorý by: rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 2Sd/13/2010-75 zo dňa 1.10.2010 zmenil tak, že rozhodnutie odporkyne zo dňa 2.11.2009 v spojení so zmenovým rozhodnutím zo dňa 23.03.2010, všetky č 476 028 9570 0 zrušuje a vec vracia odporkyni na ďalšie konanie. Uviedla, že

vzhľadom na zrušenie rozhodnutia o priznaní prepočítanej dávky je nutné zrušiť aj všetky na toto rozhodnutie nadväzujúce rozhodnutia. Zároveň žiadala, aby súd prehodnotil aj rozsudok č. k. 9So/6/2013 zo dňa 28. apríla 2014 podľa kritérií daných Zmluvou v znení Dohody, listom verejnej ochrankyne práv zo dňa 23.10.2012, rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. 4So/70/2013 zo dňa 17. septembra 2013 a tiež, aby: rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Sd/46/2012 zo dňa 21. mája 2013 zmenil tak, že rozhodnutie odporkyne zo dňa 24. mája 2012 o zamietnutí jej žiadosti o opätovný prepočet starobného dôchodku podľa Dohody zrušuje a vec vracia odporkyni na ďalšie konanie.

Navrhovateľka uvedené podanie doplnila písomným podaním doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 3.6.2014. Podanie bolo zapísané pod SPR 636/2014. V doplnenom podaní navrhovateľka žiadala, aby súd prehodnotil svoj rozsudok č. k. 9So/6/2013 zo dňa 28. apríla 2014 podľa kritérií daných Zmluvou v znení Dohody, listom verejnej ochrankyne práv zo dňa 23.10.2012, rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. 4So/70/2013 zo dňa 17. septembra 2013 a vydal nový rozsudok, ktorý by rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Sd/46/2012-37 zo dňa 12.09.2012, v znení opravného uznesenia z 11.12.2012, zmenil tak, že rozhodnutie odporkyne zo dňa 24. mája 2012 o zamietnutí jej žiadosti o opätovný prepočet starobného dôchodku podľa Dohody zrušuje a vec vracia odporkyni na ďalšie konanie.

Podania navrhovateľky vyššie uvedené boli z SPR 568/2014 a SPR 636/2014 prevedené do registra rozhodovania vo veciach dovolania.

Najvyšší súd posúdil uvedené podania navrhovateľky, posudzujúc ich podľa obsahu v zmysle § 246c ods.1 O.s.p. v spojení s § 41 ods.2 a vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z predložených spisov Krajského súdu v Prešove a Krajského súdu v Košiciach, ako dovolanie.

Z predloženého spisu Krajského súdu v Prešove najvyšší súd zistil, že Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 24. februára 2011, č. k. 7So/138/2010 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 1. októbra 2010, č. k. 2Sd/13/2010-75, ktorým rozhodnutím krajský súd potvrdil rozhodnutie odporkyne - Sociálna poisťovňa, ústredie č. 476 028 9570 0 zo dňa 12. novembra 2009, v spojení so zmenovým rozhodnutím z 23. marca 2010 č. 476 028 9570 0, ktorým odporkyňa rozhodla, že navrhovateľke naďalej patrí starobný dôchodok v sume 109,30 €. Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7So/138/2010 zo dňa 24. februára 2011 podala navrhovateľka dovolanie doručené Krajskému súdu v Prešove dňa 18.4.2011. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 1Sdo/50/2011 zo dňa 31. októbra 2011 konanie o dovolaní navrhovateľky proti uvedenému rozsudku najvyššieho súdu zastavil.

Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. februára 2011, č. k. 7So/138/2010 bolo právoplatne ukončené súdne konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku - ustanovujúcej správne súdnictvo.

Vzhľadom k tomu, že o dovolaní navrhovateľky proti uvedenému rozsudku najvyššieho súdu bolo už rozhodnuté, Najvyšší súd SR dovolanie navrhovateľky odmietol v zmysle § 246c ods.1 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 a s § 218 ods.1, písm. c/ O.s.p..

Najvyšší súd z predloženého spisového materiálu Krajského súdu v Košiciach zistil, že Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 28. apríla 2014, č. k. 9So/6/2013 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 12. septembra 2012, č. k. 3Sd/46/2012-37, v znení opravného uznesenia z 11. decembra 2012, č. k. 3Sd/46/2012-68, ktorým rozhodnutím krajský súd potvrdil rozhodnutie odporkyne - Sociálna poisťovňa, ústredie, č. 476 028 9570 0 zo dňa 24. mája 2012, ktorým odporkyňa zamietla žiadosť navrhovateľky o prepočet starobného dôchodku podľa čl. 23 ods. 3 a 6 Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Ukrajinou o sociálnom zabezpečení v znení Dohody. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. apríla 2014, č. k. 9So/6/2013 bolo právoplatne ukončené súdne konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného

správneho orgánu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku - ustanovujúcej správne súdnictvo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal dovolanie navrhovateľky podané proti uvedenému rozsudku najvyššieho súdu a dospel k záveru, že konanie o ňom treba zastaviť.

Pre riešenie otázok, ktoré nie sú upravené v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sa primerane použijú ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona; opravný prostriedok je v konaní podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku prípustný len vtedy, ak je to v tejto časti ustanovené (§ 246c ods. 1, prvá a druhá veta O.s.p.).

Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný (§ 246c ods. 1 tretia veta O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom podľa tretej hlavy štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku. Vychádzajúc s citovanej právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo vyplýva, že proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný, teda vychádzajúc zo znenia právnej normy upravujúcej prípustnosť opravného prostriedku proti rozhodnutiu najvyššieho súdu je zrejmé, že proti rozhodnutiu najvyššieho súdu nie je prípustný tak riadny ako aj mimoriadny opravný prostriedok a súčasne zo žiadneho ustanovenia piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo nevyplýva prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu najvyššieho súdu v správnom súdnictve. Z uvedeného plyní záver, že najvyšší súd v správnom súdnictve nie je dovolacím súdom a teda ako súd dovolací nemá právomoc konať, z ktorých dôvodov neprípustnosť dovolania je prekážkou ďalšieho konania v danej veci pred najvyšším súdom.

Vzhľadom k uvedenému Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 104 ods. 1 v spojení s § 246c O.s.p. konanie vo veci zastavil, keďže nemal právomoc konať vo veci samej.

Pre úplnosť najvyšší súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 16. februára 2010 číslo II. ÚS 65/2010 k prípustnosti dovolania v správnom súdnictve. V jeho publikovanom znení Ústavný súd Slovenskej republiky akceptuje výklad Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého je dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu súdu podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku neprípustné, ako súladný so základným právom na súdnu ochranu.

V odôvodnení uznesenia sa zaoberal aj nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 283/07, ktorým bol na určitý čas vyjadrený opačný právny názor na prípustnosť dovolania.

Ústavný súd nálezom sp. zn. IV. ÚS 283/07 zrušil uznesenie najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania dôvodiac, že tzv. zmätočné dovolacie dôvody sa vzťahujú aj na súdne rozhodnutia vydané podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku. Argumentácia IV. senátu ústavného súdu bola založená na texte záhlavia ustanovenia § 237 O.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sú naplnené zmätočné dôvody.

Týmto nálezom ústavný súd nepochybne autoritatívne dal na vedomie nielen konkrétnemu sťažovateľovi vo veci sp. zn. IV. ÚS 283/07, že jeho sťažnosť bola úspešná, ale zároveň (prostredníctvom internetu) tým oznamoval aj eventuálnym sťažovateľom, že do budúca môžu podať dovolanie zo zmätočných dôvodov proti rozhodnutiu správneho súdu v prípade, ak sa tieto budú kryť s dôvodmi ústavnoprávnymi. Zároveň tým aj najvyššiemu súdu naznačil, aby zmenil koncepciu prípustnosti dovolania v správnych veciach.

Ústavný súd v uznesení zo 16. februára 2010 číslo II. ÚS 65/2010, ale uviedol, že otázka prípustnosti dovolania v správnom súdnictve mala byť pôvodne predmetom konania o zjednotení právnych názorov. Z rozpravy pléna ústavného súdu však vyplynulo, že citovaný nález ústavného súdu bol ojedinelým v inak konštantnej judikatúre ústavného súdu akceptujúcej neprípustnosť dovolania v správnych veciach, a preto nie je nevyhnutné využiť procedúru zjednocovania právnych názorov. Napokon aj štvrtý senát

akceptoval uvedený právny názor v náleze sp. zn. IV. ÚS 208/08 a v uznesení sp. zn. IV. ÚS 274/09. Ústavný súd Slovenskej republiky v doterajšej judikatúre vyslovil právny záver, podľa ktorého „niet žiadnych právnych pochyb o skutočnosti, že dovolanie je v správnom súdnictve neprípustné“ (II. ÚS 87/09, IV. ÚS 208/08).

Ústavný súd taktiež vylúčil možnosť, že by zastavením dovolacieho konania z dôvodu neprípustnosti dovolania mohlo dôjsť k odmietnutiu spravodlivosti s poukazom na to, že: „v civilnom dovolacom konaní dohliada najvyšší súd prostredníctvom inštitútu dovolania na procesnú čistotu a jednotnosť rozhodovania v súdnych konaniach, ktorých podstatou je v zásade spor o súkromné právo prerokúvaný od začiatku na všeobecnom súde, oproti tomu je správne súdnictvo preskúmaním zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy. Už správne súdnictvo je kontrolou inej sústavy, a tak zákonodarca nepovažoval za rozumné a účelné, aby kontrola verejnej správy bola ešte kontrolovaná prostredníctvom inštitútu dovolania. Okrem toho správne súdnictvo nemusí byť zjednocované prostredníctvom dovolania, pretože druhostupňové rozhodovanie najvyššieho súdu v správnom súdnictve už túto funkciu plní. V danej súvislosti nesmie byť máťúce, že správne a civilné súdnictvo sú zhodou historických okolností obsiahnuté v jednom procesnom kódexe“ (IV. ÚS 208/08).

Podanie dovolania v správnom súdnictve preto ani s poukazom na uznesenie IV. ÚS 283/07 neprichádza do úvahy.

V dôsledku tohto právneho názoru ústavného súdu nedošlo k zmene v rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu, a preto bolo konanie vo veci zastavené pre nedostatok podmienok konania.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol v zmysle § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, pretože konanie bolo zastavené a u žiadneho z účastníkov nezistil zákonný nárok na ich náhradu.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 5:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.